

det nu foreslaaes, at Embedet sættes paa en fast Gage af 1,400 Rd., saa mener jeg, at der ikke er noget rigtigt Forhold mellem disse to Summer, og naar Føringerne i sin Tid af egen Drift have fremkaldt Loven af 29de December 1857 om en Forhøielse af Sportelsatferne i Reglement af 30te Marts 1836, saa vil deres Hensigt hermed, nemlig at see deres Dommerembede godt lønnet, ikke være opnaaet. Jeg mener derfor, at de, hvis det nærværende Forslag gaaer igjennem, med fuld Føie ville kunne begjære Loven af 1857 ophævet og sig selv fritagne for de forhøiede Sportler. Hvis jeg kan vente at finde Tilslutning her i Thinget, vil jeg stille Undringsforslag til 2den Behandling i saa Henseende.

Fischer: Det maa vel nu ansees for en afgjort Sag, at de Spørgsmaal, som kunne opstaae om Fortolkningen af Lønningslovene, ikke herefter ville kunne blive Gjenstand for Domstolens Afgjørelse, men derimod ville blive afgjorte af Finantsministeren (Rteger: S Reglen), ja i Reglen afgjorte af Finantsministeren. Jeg gaaer nemlig ud fra, at Lovforslaget om almindelige Bestemmelser om Embeds- og Bestillingsmænds Lønningsforhold ved 3die Behandling her vil blive vedtaget uforandret, som det blev vedtaget igaar af dette Thing, og saaledes snart vil blive til Lov. Den ærede Finantsminister yttrede nu vel for nogle Dage siden, at, dersom Lønningslovenes Fortolkning skulde være Gjenstand for Domstolens Afgjørelse, da maatte man anvende en større Omhu paa deres Redaction, end der hidtil havde været Tilfældet. Men jeg troer, at denne Betragtning tværtimod netop med god Grund kan vendes om, saaledes at man maa sige, at naar Lønningslovenes Fortolkning skal afhænge af Finantsministerens Ekson — og Finantsministeren vil jo i mange Tilfælde være den Æneste, der har med Sagen at gjøre — saa maa man anvende en dobbelt Omhu paa deres Redaction, forat den rette Mening kan være truffen, inden Rigsdagen eller Lovgivningsmagten sender Loven ud i Verden, og forat den Afgjørelse, som Finantsministeren senere maatte træffe, ikke skal faae Skygge af

at være en Vilkaarlighed. I denne min Betragtning haaber jeg, at man vil finde en Undskyldning for, at jeg henleder Opmærksomheden paa, at det, idetmindste efter mit Ekson, er tvivlsomt, om der ikke mangler en Bestemmelse i det her foreliggende Lovforslag. Jeg vil begynde med at gjøre opmærksom paa, at den her foreslaaede Lov efter dens § 10 skal træde i Kraft den 1ste April 1870. Til samme Tid skal ligeledes Loven om almindelige Bestemmelser om Lønningsforholdene træde i Kraft. Nu hedder det i denne sidste § 9: „Fra 1ste April 1870 bortfalde alle Lønningsstillæg efter Sædomskrivning“. Fra den Tid af, at den foreslaaede nye Lønningslov for Netsbetjent- og Magistratsembeder træder i Kraft, skulle altsaa efter Bestemmelserne i den foreslaaede almindelige Lønningslov, som samtidigt træder i Kraft, alle Lønningsstillæg efter Sædomskrivning bortfalde. Men hvad skal der nu sættes istedet for dem? Herpaa giver nærmest § 10 i den foreslaaede almindelige Lønningslov Svaret; det hedder nemlig der: „Hvad der ifølge tidligere Lønningsbestemmelser er tillagt Nogen mere i Indtægt (derunder indbefattet de Lønningsstillæg, som ifølge den foregaaende Paragraph træde istedetfor de hidtidige Sædtillæg og midlertidige Lønningsstillæg), end der ved en ny Lønningslov tillægges det af ham beskædte Embede eller Bestilling, beholder han som personligt Tillæg“. Jeg maa gjøre opmærksom paa, at der staaer „ifølge tidligere Lønningsbestemmelser“, og at der, da den foreslaaede almindelige Lønningslov og den her foreslaaede Lov, som sagt, begge skulle træde i Kraft den 1ste April 1870, ved „tidligere Lønningsbestemmelser“ for Netsbetjentembedernes Vedkommende ikke kan forståes nogen anden Lov end Loven af 19de Februar 1861, der omhandler de samme Forhold som det her foreliggende Lovforslag. Men deraf maa da følge, at det bliver Sædtillægget efter Loven af 19de Februar 1861, der skal gives som midlertidigt personligt Tillæg, forsaavidt — thi det bestemmes jo yderligere i den foreslaaede almindelige Lønningslov — der ikke ved den nye særlige Lønningslov tilstaaes en Forøgelse af Lønningerne, der er saa stor som det hidtilværende Sædtillæg. Derved op-